

ד"ר גלובקה

"להגנה על הדם הגרמני": נערה גרמניה מובלת ברחוב, כשהיא נושאת את השלט המכריז: "הריני חזירה מובהקת - עם יהודים מתעסקת!"

מדינה הגרמנית? ולא זו בלבד, אלא שהם אף מעמידים פני תם, משמיצים אותי ומזדעזעים לשמע שמי?

יחסו האישי של אייכמן לגלובקה אינו חשוב. יתכן שאייכמן כלל אינו זוכר את גלובקה אישית, ששכח את פרצופו הביורי-קראטי המחוק, ואף את שמו. החשוב הוא כי אייכמן מסתמך על מיסמכים ברורים, שאינם זקוקים לשום פירוט.

מיסמכים אלה מוכיחים כי גלובקה: נטל חלק פעיל בעידודם, בפירוטם ובביצועם של חוקי גירונברג המתועבים, ש"שיללו את זכויות היהודים בגרמניה, וניהל בעצמו את המשא-והמתן להנהגת חוקים אלה במדינות שהצטרפו למחנה הנאצי.

ניסח בעצמו את החוק שהכריח יהודים להיקרא בשמות "ישראל" ו"שרה", כדי להבדיל ביניהם לבין הלא-יהודים.

השתתף בינום החוקים ששללו מן היהודים סופית כל אורחות - ובצורה זו הוציאו אל מחוק לחוק והכשירו את ה"קרקע להשמדתם הגופנית.

דאג לקריעת ילדים מאומצים יהודיים מחיק משפחות גרמניות, כשלב ראשון לקראת הריגתם - ולקריעת ילדים מאומצים גרמניים מחיק יקיריהם היהודיים.

(המשך בעמוד 20)

הרי הגיעה השעה להשמיע את ציפרי האזעקה.

כך אינה נוהגת אומה שהחלימה ממחלת-הרוח שלה, והמתחרטת על מעשיה. כך נוהגת מדינה פסיכופאטית, שלא למדה כלום ולא שכחה כלום, שאינה מתחרטת על מאומה, המצפצפת על דעת העולם וה"יורקת על זכר הקורבנות.

פנים אחרי פעם התקיף אדולף אייכמן השבוע את גלובקה. הוא ניצל כל הזדמנות כדי לקשור את שמו בהכנות להשמדת המיליונים. סיגורו עודד אותו בכך, ואף הדריך אותו. אין ספק שזה מיבצע של נקמה. ממשלת גרמניה המערבית זנחה את אייכמן והתייחסה לו. היא סירבה לדרוש את הסגרתו. היא אף סירבה לממן את הגנתו. אייכמן וסרבאציוס נוקמים בדרך זו את ניקמתם בקונראד אדנאור.

אך במיקרה זה אפשר להבין את אייכמן. הוא אומר לעצמו: הרי אני רק אחד המשמידים, אחד מיני מאות שעמדו בראש המיבצע. מדוע אשב אני בתאי הזכוכית, בצל הגדרים, כאשר משמידים אחרים מנהלים את ה-

דמוקראטי, פראנץ יוזף שטראוס, מנערי חצרו של ראש-הממשלה. חלקם המכריע של הגרמנים באספקת נשק למשמדיה העם הי פורטוגאליים באנגולה. אולם יותר מכל סיבה אחרת, השתכנעתי עליידי פרשת האנס גלובקה, מנהל משרד ראש-הממשלה, איש אמונו הראשי של קוני ראד אדנאור.

כמו רבים אחרים, שאינם אוהדים את שיטות-התעמולה של המחנה הקומוניסטי, ניסיתי להתעלם עד כמה שאפשר ממסע-התעמולה נגד פקיד גרמני זה. מסרתי תו הפוליטית היתה גלוייה מדי, סיגנון-ההתקפה צורמני מדי. אולם תהיה מטרת הקומוניסטים במסע זה כאשר תהיה, הרי התעלמות נוספת מפרשה מחרידה זו מהחיה עולל כלפי עם ישראל.

גלובקה כאיש, אינו חשוב ביותר. גלובקה כסימפטום של מחלת-הרוח לאומית חשוב מאוד.

כאשר פושע בינלאומי מתחמק מעונשו הצודק, ואף מסתנן חזרה לעמדת-מפתח, אין זה אלא מיקרה אישי שיש להצטער עליו.

כאשר מתייצב המנהיג הלאומי העליון מ"אחורי פושע זה, יש בכך מקור לדאגה רבה.

אך כאשר נשאר פושע בינלאומי מ"זו בעמדת-המפתח שלו גם אחרי שנתגלה, כאשר הוא זוכה לתמיכתה הנלהבת של מפלגת-הרוח בגרמניה ושל מוסדות הכי נספיה, כאשר אומה שלמה מסכימה למה למצב זה או משלימה עימו -

לא נעים לאדם להכות על חסא ולהריז דות בפומבי על מיסגה חמור. אין לי ברירה אלא לעשות זאת הפעם.

כאשר נודע לראשונה על מכירת הנשק הישראלי בגרמניה, לא התנדתי לכך בתור ק"י. שלחתי את העיסקה רק מבחינה מדינית, באשר היא שילבה את ישראל, שוב, במערך הצבאי המערבי ופגעה באינטרס ה"נייטראליסטי של המדינה. לא שלחתי אותה מבחינה מוסרית עקרונית.

האמנתי כי מחלת-הרוח הקולקטיבית, ש"דבקה באומה הגרמנית בימי הרייך השלישי, נרפאה. חולה-הרוח שהחלים ממחלתו, יש לעזור לו להשתלב שוב בחברה הנורמאלית. הריני חונן בי עכשיו מדיעה זו.

אני סבור כי האומה הגרמנית עדיין לא נרפאה ממחלת-הרוח שלה. המחלה אומנם נכנסה לי שלב שקט. אך היא עודנה קיימת, והיא יכולה לפרוץ מחדש.

אני מאמין כי גרמניה עודנה מהחיה סכנה לשלום העולם. אני מאמין כי הגרמנים - כאומה - לא מתחו קו מתחת לעברם המחריד.

אכחזה חזקה זו נכפתה עלי על-ידי כמה וכמה עובדות. בין השאר:

● גילויי משפט אייכמן המוכיחים כי רבבות אנשים שהשתתפו בפועל בתיכנון ההשמדה ובביצועיה עה מתהלכים חופשיים בגרמניה, ואף ממלאים בה תפקידים בכל דרגות המימשל והמינהל.

● עלייתם של כוחות שחורים חדשים בחיים המדיניים של גרמניה המערבית, וב"ראשם שרי-הבטחון המיליטריסטי והאנטי-

עבודתו של גלובקה: תעודות של מושמדי גטו לודז', הנושאות את השמות הפרטיים הנוספים, "ישראל" ו"שרה", לפי החוק שעובד גלובקה.